

Jeg kunne måske godt have savnet – men jeg noterede mig også, at hr. Torben Rechendorff ligesom jeg selv var i tidnød – et signal fra De Konservative om den del af lovforslaget, som handler om at få biblioteksafgiftsdiskussionen med ind i debatten. Når jeg direkte spørger De Konservative om det punkt, er det jo naturligvis af to grunde: Dels synes jeg, vi er vant til at se en engageret kulturpolitik fra De Konservatives side, men især det forhold, at to konservative kulturministre rent faktisk har haft problemer og vanskeligheder med at finde en model for biblioteksafgiftsloven. Her er der åbnet mulighed for at finde en ny måde at håndtere det problem på, så derfor havde jeg håbet på en lille parentetisk bemærkning om det. Men den kommer jo nok, om ikke andet i hvert fald under udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Torben Rechendorff (KF):

Jeg tror, jeg bliver nødt til at gøre helt klart, at al den stund Litteraturrådet, dets funktion og dets udpegningsmetode er det helt bærende i lovforslaget – der er sådan set ikke andet i det – og da vi nærer den allerstørste skepsis over for, om det er nødvendigt, og over for metoden, hvorpå det skal udpeges, beder jeg om, at hr. Poul Qvist Jørgensen ikke har for store forventninger til Det Konservative Folkepartis medvirken i arrangementet.

Det Konservative Folkepartis aktuelle syn på biblioteksafgiften er kommet til udtryk i det forslag, vi har fremsat sammen med Venstre. Det har været til første behandling, og det kommer måske ikke længere end til første behandling; men det tager vi til efterretning. Jeg har ikke noget imod, at den side af sagen tages med ind i drøftelserne i det kommende udvalgsarbejde, men jeg gentager: Vi er overordentlig skeptiske over for det aktuelle lovforslag.

Aage Frandsen (SF):

Da mit partis ordfører, fru Margrete Auken, ikke kan være til stede, skal jeg fremføre SF's synspunkter til dette lovforslag:

SF har længe ønsket en lov om litteratur, som kunne udfylde det tomrum, vi mener der findes mellem Statens Kunstfonds Litteraturudvalg på den ene side og biblioteksafgifterne på den anden side. Vi har manglet en ordning, der kunne give støtte til og fremme produktion og udgivelse af kvalitetslitteratur inden for alle litteraturrens områder: prosa, lyrik, drama, faglittera-

tur, børnelitteratur og ungdomslitteratur samt oversættelser. Vi er stadig tilfredse med udsigten til, at vi får en sådan litteraturlov, og derfor kan vi som udgangspunkt støtte lovforslaget. Men vi har nogle bemærkninger til det.

Vi vil bl.a. gerne se på, om en række af de høringssvar, der er modtaget, men ikke er blevet gennemtygget, giver anledning til at se på, om der skal indføres nogle ændringer i lovforslaget. Men det vender vi tilbage til i forbindelse med udvalgsarbejdet.

Hovedpunktet i forslaget er, som det allerede er blevet fremhævet, nedsættelse af et litteraturråd, som skal udpeges af kulturministeren for en 4-årig periode. Dette råd skal ud fra et samlet overblik over den danske litteratursituation rådgive offentlige myndigheder og institutioner i sager angående litteratur og inden for de fastsatte bevillinger støtte frembringelse og udbredelse af dansk litteratur.

Forfatterorganisationerne er blevet bedt om at komme med forslag til, hvem der skal repræsentere dem i Litteraturrådet, men er ikke dermed sikret en reel og direkte indflydelse på, hvem der kommer til at sidde i rådet. SF er enig i forfatterorganisationernes synspunkter om, at det ikke er nok, at man har mulighed for at rådgive. Det er også et spørgsmål om direkte at kunne indstille medlemmer til rådet. Vi holder meget af det princip – af nogle kaldt armlængdeprincippet – som vi kender inden for dansk kulturpolitik, og som bl.a. gennemføres i Statens Kunststudvalg: Repræsentantskabet, hvori organisationerne er repræsenteret, udpeger to medlemmer, og ministeren udpeger herefter formanden. Vi synes egentlig, dette princip også ville være det rigtige, når det drejer sig om Litteraturrådet.

I bemærkningerne til lovforslaget står der, at Litteraturrådet skal fungere som høringsorgan i forbindelse med biblioteksafgiften. Den opgave falder efter vores opfattelse uden for Litteraturrådets virkeområde. Biblioteksafgiften er og bliver en betaling til de forfattere, illustratører osv., hvis værker benyttes af folke- og skolebiblioteker, og den fungerer ikke altid tilfredsstillende for alle. Dens virkninger følges løbende af Statens Bibliotekstjeneste, af Ankenævnet for Biblioteksafgift og af andre organisationer, og derfor må det være disse instanser og ikke Litteraturrådet, som skal fungere som høringsorgan, når afgiftsloven skal revideres om et års tid. Primært mener vi heller ikke, at kulturtidsskrif-